

Sygn. akt I CO 8/09

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa A.K.

przeciwko D.P.

o ustanowienie rozdzielności majątkowej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 maja 2009 r.,

na skutek skargi pozwanego o wznowienie postępowania zakończonego

postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2008 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Prawomocnym postanowieniem z dnia 16 maja 2008 r., Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną pozwanego D.P. wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 6 czerwca 2007 r., sygn. akt [...]. W uzasadnieniu wskazano, że wniesiona wówczas przez pozwanego skarga nie zawierała prawidłowo sformułowanego uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania. Skarżący nie wyjaśnił na czym polegała oczywista zasadność wniesionego środka zaskarżenia, zaś przytoczona argumentacja sprowadzała się jedynie do polemiki skarżącego z ustaleniami faktycznymi. Skarga, która nie czyniła zadość wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., podlegała odrzuceniu a limine, tj. bez wzywania do uzupełnienia stwierdzonego braku (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

Pozwany w skardze z dnia 26 lutego 2009 r. wnosił o wznowienie postępowania kasacyjnego zakończonego ww. postanowieniem Sądu Najwyższego, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 lipca 2008 r., SK 40/07 (Dz. U. nr 120, poz. 779).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Trybunał Konstytucyjny w wyroku dnia 1 lipca 2008 r., SK 40/07 orzekł, że art. 398⁶ § 2 i 3 w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. w zakresie, w jakim przewiduje odrzucenie skargi kasacyjnej niespełniającej wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. bez wezwania do usunięcia tego braku jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji.

Zgodnie z art. 401¹ k.p.c., można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. Postępowanie na podstawie określonej w art. 401¹ k.p.c. może być wznowione także w razie zakończenia go postanowieniem (art. 399 § 2 k.p.c.). Do wznowienia postępowania na podstawie przewidzianej w art. 401¹ k.p.c. właściwy jest sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, a jeżeli

zaskarżono orzeczenia sądów różnych instancji, właściwy jest sąd instancji wyższej (art. 405 k.p.c.). Skargę o wznowienie na omawianej podstawie wnosi się w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (art. 407 k.p.c.).

Należy podzielić stanowisko, zgodnie z którym orzeczenie TK stwierdzające niezgodność z Konstytucją ustaw w zakresie wskazanym w art. 190 ust. 4 Konstytucji wywiera skutki retroaktywne (por. np. postanowienie SN z dnia 16 lipca 2008 r., II CZ 37/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 13 sierpnia 2008 r., I CZ 66/08; niepubl., postanowienie SN z dnia 27 listopada 2008 r., IV CO 20/08, niepubl.). Oznacza to konieczność ponownego rozpoznania sprawy z pominięciem już niekonstytucyjnego przepisu, jeżeli stanowił on podstawę wydania kwestionowanego orzeczenia sądowego.

Mający znaczenie dla powoda wyrok Trybunału z dnia 1 lipca 2008 r. (SK 40/07) wszedł w życie w dniu 8 lipca 2008 r., z chwilą jego ogłoszenia (zob. Dz. U. z 2008 r., Nr 120, poz. 779). Przewidziany w art. 407 § 2 k.p.c. trzymiesięczny termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania liczy się od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Powód był zatem uprawniony do wniesienia środka zaskarżenia do dnia 8 października 2008 r. Odmienny sposób liczenia terminu odnosi się wyłącznie do tych sytuacji, w których w chwili wydania wyroku TK, skarżone orzeczenie nie byłoby jeszcze prawomocne na skutek wniesienia środka odwoławczego. Każde orzeczenie wydane przez Sąd Najwyższy, w tym wydane w przedmiotowej sprawie postanowienie z dnia 16 maja 2008 r., jest prawomocne z dniem wydania i nie podlega zaskarżeniu. Dla obliczenia terminu do wniesienia skargi nie ma zatem znaczenia termin doręczenia stronie skarżonego postanowienia.

Na marginesie należy zaznaczyć, że wbrew twierdzeniu pełnomocnika pozwanego adwokata M.P. o nie otrzymaniu odpisu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2008 r., przedmiotowe postanowienie zostało skutecznie doręczone w dniu 26 czerwca 2008 r. na ręce osoby uprawnionej - sekretarki M.S.

Skarga wniesiona po upływie terminu, tj. dopiero w dniu 26 lutego 2009 r., podlega odrzuceniu jako spóźniona (art. 410 § 1 k.p.c. w związku z art. 407 § 2 k.p.c.).